

sandsynligvis for sleske, forlader denne Sal. Jeg kan ikke hilse paa det som en gammel Bekendt, thi det er blevet ganske ukendeligt, naar vi se hen til det Forslag, der i sin Tid blev indbragt af det ærede Medlem for Aarhus Amts 3dje Valgtres (Harald Jensen) og Maret efter af det ærede Medlem for Ribe Amts 3dje Valgtres (Bust). Det oprindelige Forslag gik jo nemlig ud paa, at Staten skulde træde hjælpende til over for de Husmænd, der havde konverteret. Men naar vi se paa det Forslag, der nu foreligger til eneste Behandling, som det er oversendt hertil fra Landstinget, saa er det eneste, som det har med Konvertering at skaffe, at det tilbyder Foreningerne at „konvertere“ Formand og Direktør. Det er det eneste i Forslaget, der smager af Konvertering, og det er grumme lidt. Naar jeg nu ser tilbage paa Forslagets Historie, finder jeg Anledning til at gøre et Par Bemærkninger, og det er i Korthed følgende: Det syntes, at det oprindelige Lovforslag blev modtaget med en vis Velvilje her i Salen; fra flere Sider optraadte der Talere, som erklærede deres Tilslutning til Tanken; men efter som Sagen skred videre frem, syntes der at indtræde en vis Kølighed over for den, og det har maaske været medbestemmende ved den Skæbne, det har faaet. Til Forslaget, som det foreligger, er der ikke stillet Vædringsforslag; men tage vi den Betænkning, der i Landstinget blev afgiven forud for anden Behandling, saa se vi der, hvorledes Udvalgets Flertal har begrundet, hvorfor det mente at maatte indtage den Stilling, som det indtog. I denne Betænkning hedder det bl. a., at disse Husmænd have opnaaet en Fordel ved Konverteringen, og denne Fordel have de opnaaet uden noget som helst Tilskud fra deres egen Side. Det er, synes jeg, noget mærkeligt at fremhæve dette, da de heller ikke have opnaaet noget Tilskud fra nogen anden Side. Saa henvises der som en anden Grund, hvorfor man ikke kan gaa med til Tilskuddet, at de Husmænd, der have stiftet Laan i Husmandskreditforeningerne, have Tid efter anden faaet disse Laan til pari Kurs eller derover. Jeg finder Anledning til overfor dette at bemærke, at naar man tager Mårene fra Foreningernes Stiftelse, altsaa 1880, til 1884—85, saa viser det sig, at Daantagene have haft et Kurstab af fra 2 $\frac{1}{4}$ —4 pCt., hvilket ikke er nær ved at være pari. Derefter have de i Mårene 1885—86 naaet at faa pari, og saa kommer der 2 $\frac{1}{2}$ Mår, de sidste forud for Konverteringen, hvor Interessenterne have haft en Kursgevinst, om jeg maa bruge det Udtryk i Modsetning til Udtrykket Kurstab,

af $\frac{1}{2}$ —1 $\frac{1}{4}$ pCt. Naar man ser paa det samlede Antal for Konverteringen tiltraadte Interessenter, fremgaar det, at der er 8082 Interessenter, der have haft et samlet Kurstab paa 311,268 Kr., medens der er 5262 Interessenter i den 3dje Periode, der have haft en samlet Kursgevinst af 85,834 Kr., Resultatet viser sig at være, at de, der have stiftet Laan før Pariperioden have haft et Kurstab af henved 40 Kr. med en rund Sum, hvorimod det langt mindre Antal Interessenter have haft en Kursgevinst af 16 $\frac{1}{2}$ Kr., og saa er der 2363, som have faaet Laan til pari. Der kan derfor ikke godt henvises til den Omstændighed, som Landstingets Udvalg der har paaberaabt sig. Saa siges der, at nu er det Tilfældet, jaledes at de, der have stiftet Laan under disse heldige Omstændigheder til pari og derover, have Beslighed til at købe Obligationer til 90 á 94 pCt. og derved under særdeles gunstige Forhold afvikle deres Gæld. Ja hvis det var Pengeamatadorer og Børspekulanter, saa kunde det være rigtigt, men man maa huske paa, at det er Folk, som ikke kunne foretage saadanne Operationer, saa denne Henvisning til, hvad de kunde gøre, hvis der var andre Forhold, er kun lidt trøsterig. Saa er der endelig Spørgsmaalet om, hvis man skulde hde disse ældre Medlemmer den i det tidligere Lovforslag omhandlede Gave, som det kaldes, hvor saa Grænsen er, og hvad bliver saa Konsekvensen af det for deres Bedkommende, som senere ere tiltraadte? Grænsen synes tilstrækkelig tydelig i vor Motivering, i det det, vi vilde hde disse Interessenter, var det Beløb, som svarer til, hvad der i Form af Stempel- og Tinglæsningsgebyr er indgaaet i Statskassen. Vilde man have ført dette videre, hvad jeg med Glæde vil, vil det ogsaa komme til at gælde for de senere indtraadte Interessenter, dermed have vi altsaa Grænsen givet ogsaa for deres Bedkommende, saa det er ikke saa farligt. Det er ikke sandsynligt, at vi vilde komme i Betryk, om man havde fremholdt Konsekvenserne for os paa det Tidspunkt, da en Forhandling herom var nyttig. Jeg har lige saa lidt som de øvrige Medforslagsstillere fundet Anledning til at stille Vædringsforslag her til eneste Behandling for muligvis at føre det tilbage til dets oprindelige Stikelse; thi det staar for mig jaledes, at naar hele Valgperioden er forløben med, at vi ere komne til dette Resultat, synes der at være Fare for, at, hvis vi nu i sidste Øjeblik genoptage vore Vædringer, risikere vi, at det andet Ting lader hele Sagen strande. Naar vi som sagt se tilbage paa den Skæbne, Sagen har haft i den forløbene Valgperiode, frygter jeg for,